

A woman is shown from behind, in silhouette, holding a handgun in her right hand. She is standing in a room with a brick wall on the left and a large window on the right. Light streams in from the window, creating a hazy, atmospheric effect. The overall mood is dark and mysterious.

LINDA JANSMA

IN
EIGEN
HAND

EEN NIKKI BENJAMINS DETECTIVE

DE CRIME COMPAGNIE

Ze werd wakker van het zonlicht op haar gezicht. Dat was vreemd; meestal trok ze 's avonds de dikke gordijnen voor haar slaapkamerraam dicht, zodat het felle schijnsel van de lantaarnpaal voor haar deur volledig werd buitengesloten.

Loom draaide ze haar hoofd op het kussen opzij. En schrok van het gezicht dat vlak bij dat van haar lag. Sterker nog, het lag met de kin op haar schouder en nu pas voelde ze de warme ademhaling over haar blote arm strijken.

Nee hè!

Ze kon nog net een zucht onderdrukken voordat ze voorzichtig opzijschoof en haar benen over de rand van het bed sloeg. Over de vloer verspreid lagen haar kleren. En die van hem. Ze had het weer lekker voor elkaar.

Geeuwend stond ze op en liep naar het raam, waar de geluiden van het inmiddels alweer drukke Amsterdamse verkeer voor haar deur voorbijraasden. Het was laat geworden gisteravond. Ze was naar café 't Smalle geweest omdat ze wist dat Tycho en Jack daar zouden zijn. Ze had hun hulp nodig gehad en die hadden ze haar toegezegd. Vandaag zou ze de informatie krijgen waar ze om gevraagd had. Als Jack tenminste nog op het politiebureau raakte. Ze keek om naar de donkerharige man in haar bed en glimlachte.

Terwijl ze haar slipje van de vloer pakte en aantrok, liep ze naar de keuken en zette het koffiezetapparaat aan. Vers gezette filterkoffie. Daar kon je haar voor wakker maken. Ze ging terug naar de slaapkamer en viste haar broek en shirt onder het bed vandaan. Spook, haar zwarte kater, kwam loom aanlopen en gaf kopjes tegen haar been.

‘Wat ga je doen?’ klonk Jacks slaperige stem. Hij bewoog niet, bleef met gesloten ogen liggen.

‘Het is tijd om te gaan,’ zei ze.

‘O, oké.’ Het bleef even stil voordat hij vervolgde: ‘Trek je de deur achter je dicht?’

Ze trok haar shirtje aan, liet zich naast het bed door haar knieën en zakken en streek wat haren uit zijn gezicht. ‘Het is mijn appartement, Jack.’

Nu opende hij zijn ogen en paniek trok over zijn gezicht. ‘Hoe laat is het?’ riep hij, terwijl hij overeind kwam en op zijn horloge keek. ‘Shit. Ik had drie kwartier geleden al op het bureau moeten zijn!’

Hij had het nog niet gezegd, of zijn mobiel begon te zoemen.

‘Shit,’ zei hij weer. Hij pakte zijn mobiel, haastte zich het bed uit en griste zijn kleren van de grond. Ondertussen drukte hij zijn telefoon tegen zijn oor. ‘Sorry, sorry,’ verontschuldigde hij zich. ‘Ik heb me verslapen. Nee... Nee, natuurlijk niet... Ik ben helemaal niet bij Nik... Nee... Ik ben... Oké, oké, ik ben er met tien minuten.’

Hij gooide zijn mobiel op het bed, trok zijn jeans en shirt aan en haalde bij wijze van kam zijn hand door zijn haar.

‘Niet bij Nik?’ herhaalde ze. Ze was bij het bed weggelopen en stond nu met haar armen over elkaar tegen de deurpost geleund waar ze geamuseerd zijn haastige handelingen bekeek.

‘Je weet hoe ze zijn.’

‘En dat kan jou wat schelen?’

‘Als je nog een collega was geweest niet. Dan zou ik de macho van het team zijn. Maar nu je...’ Hij keek haar aan. ‘Nou ja, je begrijpt me wel.’

‘Nee, niet echt,’ zei ze. ‘Leg eens uit?’

‘Nou ja,’ herhaalde hij en hij aarzelde even. ‘Kom op, Nikki, je snapt het best. Je hebt verdomme Broese geslagen!’

Dat was waar. En dat had onverwijld het einde betekend van haar carrière bij de Amsterdamse recherche. Niet direct omdat

ze een collega geslagen had – met een gesloten vuist, midden in zijn gezicht – maar wel omdat die collega toevallig ook commissaris was. En de leiding had over het TGO – team grootschalige opsporing – waar ook zij op dat moment toe behoorde.

‘Dat is bijna drie jaar geleden, Jack,’ zei ze. ‘Zijn ze daar nou nog niet overheen?’

Hij haalde zijn schouders op en pakte zijn mobiel van het bed. ‘Ik moet gaan,’ zei hij er snel achteraan, alsof hij daarmee wilde voorkomen dat ze nog commentaar leverde. Hij zoende haar vluchtig op haar mond en liep naar de deur. ‘Ik bel je, oké?’

Ze knikte. Al had ze de discussie met hem willen aangaan, ze wist dat het geen enkele zin had. En misschien was dat maar beter ook. Ruzie met Jack kon ze zich niet veroorloven. Hij was tenslotte, samen met zijn partner Tycho, wel de aangewezen persoon als ze informatie nodig had. Niet dat dat de reden was dat ze steeds maar weer met Jack in bed belandde, daar had ze nog een beetje te veel zelfrespect voor. Maar ze had ook geen zin om de kat op het spek te binden. Het zou toch nooit méér worden dan wat ze nu hadden.

De voordeur die dichtsloeg haalde haar uit haar overpeinzing. Ze was weer alleen. Ook niet erg. Ze had genoeg te doen vandaag. Als Jack maar niet vergat door te sturen wat hij haar beloofd had: de adresgegevens van de eigenaar van een auto; die had ze nodig voor de zaak waaraan ze werkte. Ze zou hem voor de zekerheid nog even een appje sturen.

Een halfuur en drie koppen koffie later trok Nikki de deur van haar appartement achter zich dicht. Het regende en huiverend zette ze de kraag van haar jas omhoog. Het was maar tien minuten lopen naar haar kantoor, maar dat was net lang genoeg om doornat te worden.

Halverwege dook ze haar favoriete Turkse bakkerij binnen waar ze een paar broodjes voor tussen de middag wilde halen.

‘Ah, Niekie!’ begroette de eigenaar van de zaak haar. ‘Zelfde?’

Ze knikte en vroeg er ook wat baklava bij, haar zwak wat zoe-
tigheid betrof. Dat was het voordeel van wonen in het centrum
van Amsterdam: er was een enorme verscheidenheid op culinair
gebied, van Turkse bakkers tot Islamitische slagerijen en van
Chinese restaurants tot Egyptische snackbars. Ze hield ervan: de
diversiteit aan culturen, de hoeveelheid verschillende talen die er
gesproken werden. In deze bakkerij kwam ze al jaren en ze kende
de eigenaar, Fahri Akgün, inmiddels vrij goed.

‘Weer aan het werk?’ vroeg Fahri, met zijn immer brede glim-
lach.

‘Yep,’ zei ze.

‘Overspelige echtgenoten bekluren?’

Nikki glimlachte om het accent van Fahri, dat hij na twintig
jaar in Nederland nog steeds niet kwijt was. ‘Je doet alsof dat het
enige is wat ik doe,’ merkte ze op.

‘Ha, dat zie je altijd op de televisie, toch?’

‘Je moet niet alles geloven wat ze op de tv laten zien,’ zei ze en
ze legde gepast geld op de toonbank, dat Fahri lachend in zijn
grote hand schoof.

‘Doe toch maar voorzichtig,’ zei hij. ‘Betrapte mannen kunnen
gevaarlijk zijn.’

‘Ik ook,’ zei Nikki fijntjes. Ze pakte het zakje met de baklava en
grijnsde naar Fahri.

Nu lachte hij nog harder. ‘*Görüŝmek üzere, Niekie!*’ riep hij
haar na, toen ze de winkel verliet.

Ze stak haar hand op. ‘Ja, zie je later, Fahri.’

Terwijl ze kleine hapjes van de baklava nam, vervolgde ze haar
weg. Het was opgehouden met regenen en af en toe waagde een
flauw zonnestraaltje het om door het dikke, grijze wolkendek
heen te piepen.

Even later sloeg ze de hoek van de Egelantiersgracht om, waar
ze in een souterrain haar kantoor had. Alhoewel kantoor een wel-
erg groot woord was voor de kleine ruimte die te bereiken was
via vier treetjes en een – pas nieuwe – witte deur met zes ruitjes

van gehard glas, en dat uit niet meer dan twaalf vierkante meter bestond. Maar het was groot genoeg voor haar; meer had ze niet nodig.

Ze haalde haar sleutels uit haar jaszak en haar blik viel op het zwarte bordje dat aan de gevel naast de trap naar het souterrain hing, met daarop in goudkleurige letters NIKKI BENJAMINS – PARTICULIER RECHERCHEUR. Het klonk deftiger dan het was; de meeste mensen zouden privédetective bekender vinden klinken.

Nikki ademde even diep in. Ze was trots op wat ze had bereikt. En ze had het ook nog eens helemaal alleen voor elkaar gekregen, zonder hulp van wie dan ook.

‘Nik...’

Ze schrok van de stem en met een ruk draaide ze zich om. ‘Ferry?’ vroeg ze verrast. En toen, achterdochtig: ‘Wat doe jij hier?’

De man – lang, iets te zwaar maar desondanks goed gekleed – keek even naar links en rechts de gracht af en antwoordde toen: ‘Ik heb je hulp nodig.’

Zwijgend zette ze een beker koffie voor hem op het bureau en nam hem nauwgezet op. Hij zat met gebogen hoofd, zijn handen in zijn schoot, en leek in niets op de man die hij ooit was: sterk, zelfverzekerd, keihard. En corrupt. Het was deels door hem dat ze haar werk als rechercheur aan de wilgen had moeten hangen. Ze ging achter haar bureau zitten en sloeg haar armen over elkaar.

Na een poosje keek hij op en zei: 'Je moet me een gunst bewijzen.'

'Een gunst?' Nikki schoot bijna in de lach. 'Jóú?'

Ferry Akkermans, voormalig hoofdinspecteur bij de Amsterdamse politie, bij het team waartoe ook Nikki had behoord, ademde even diep in. 'Ik weet hoe je over me denkt,' begon hij. 'En daar heb je ook alle recht toe.'

'O, is dat zo?' Nikki ging wat rechterop zitten en wierp hem een verbitterde blik toe. 'Door jouw schuld is er een meisje dood, Ferry. En ben ik mijn baan kwijtgeraakt.'

Hij glimlachte kort. 'Als jij Victor geen mep had verkocht, had je die nu nog gehad.'

'Het is mijn eigen schuld, wil je zeggen?'

Een korte schokbeweging met zijn schouders was zijn enige antwoord.

Ze stond op. 'Ik denk dat het tijd is dat je vertrekt,' zei ze. Ze hoorde zelf hoe ijzig haar stem klonk.

'Wacht nou even,' reageerde Ferry. Hij gebaarde met zijn hand dat ze weer moest gaan zitten, maar ze deed het niet.

'Zeg wat je te zeggen hebt en rot dan op,' beet ze hem toe.

'Het gaat om Max,' zei hij.

'Max?' herhaalde ze. Ze dacht aan de goedlachse jongen, Fer-

ry's zoon. Een ongewoon knappe knul met net wat te veel branie. Hoe oud zou hij nu zijn? Negentien? Twintig?

'Hij is dood,' klonk het zacht.

Verbijsterd staaarde ze hem aan. 'Wát?' zei ze.

'Gelezen over de jongen die zich twee weken geleden bij Ilpendam te pletter reed tegen een boom?' Hij ging niet verder, liet het aan haar over om haar conclusie te trekken.

'Je bedoelt dat hij...?' begon ze. '... dat hij...?' Ze liet zich terug op haar stoel zakken en mompelde: 'Jezus.'

Beiden zwegen en Nikki kon er niets aan doen dat ze toch iets van medelijden voor Ferry voelde. Wat hij ook gedaan had, hij was bovenal vader geweest.

'Wat was de oorzaak?' vroeg ze.

Hij keek op. 'Niets,' zei hij. 'Er was geen oorzaak.'

Nikki reageerde niet, wierp hem alleen maar een sceptische blik toe.

'Ik weet wat je denkt,' kwam hij, met een nijdige klank in zijn stem. 'Dat hij wel te hard gereden zal hebben; misschien zelfs gedronken had. Maar dat is niet zo, Nikki. Dat heeft het onderzoek uitgewezen.' Hij boog zijn hoofd weer. 'Maar je weet hoe het gaat. Het gebeurde midden in de nacht, in het weekend. Het gerucht ging algauw dat hij dronken van een feest was gekomen én te hard reed. En zelfs de uitkomst van het onderzoek heeft die roddels niet de kop in kunnen drukken. Voor heel Purmerland staat het vast: Max heeft zich met zijn bezopen kop hartstikke dood gereden.'

'Er moet toch een reden zijn dat Max tegen die boom reed,' zei Nikki.

'Hij was níet dronken!' gromde Ferry.

'Dat zeg ik ook niet. Maar iemand rijdt zich niet zomaar te pletter. Tenzij...'

Ferry keek op, met donkere ogen waarvan ze niet wist of het door woede of door emotie kwam. 'Tenzij wat?'

'Tenzij het zijn eigen keus was.'

‘Eigen keus? Je bedoelt zelfmoord?’

‘Zijn er remsporen gevonden?’ vroeg ze, zonder antwoord te geven op zijn vraag.

‘Nee.’

‘En wat had de politie daar voor verklaring voor?’

‘Dat hij de macht over het stuur is verloren, waarschijnlijk omdat iets de weg overstak.’

‘Dan zou je toch zeggen dat hij op zijn rem getrapt moet hebben.’

Ferry keek haar aan; opluchting verspreidde zich over zijn gezicht. ‘Eindelijk iemand die de bullshit van hun verklaring inziet.’

‘Ho,’ zei Nikki. ‘Ik bedoel alleen maar dat hij zijn auto dus net zo goed met opzet tegen die boom heeft kunnen zetten.’

‘Mijn auto,’ gromde Ferry. ‘Hij had verdomme net een halfjaar zijn rijbewijs!’

Nikki bestudeerde zijn gezicht. De lichtgrijze ogen, de verweerde huid, de gesprongen adertjes op zijn wangen. ‘Wat wil je van me, Ferry?’ vroeg ze toen.

‘Ik wil dat jij achterhaalt wat er gebeurd is,’ zei hij meteen. ‘Wat er wérkelijk gebeurd is.’

‘Waarom? Je krijgt er je zoon niet mee terug.’

‘Dat weet ik. Maar ik wil niet dat hij de boeken in gaat als dronkenlap of roekeloze rijder. Max was niet zo, Nik. Max was een jongen met een sterk verantwoordelijkheidsgevoel. Dat hele ongeluk, de verklaring ervoor van de politie... het past gewoon niet bij hem. Er stinkt iets aan deze zaak.’

‘Omdat hij je zoon is?’

‘Omdat ze niet verder kijken dan hun fucking neus lang is!’

Ze zuchtte. ‘Ik weet niet of ik...’ begon ze.

‘Kom niet aan met het lulverhaal dat je niets kunt doen,’ viel hij haar dreigend in de rede. ‘Jij bent de aangewezen persoon.’

‘Ben je naar de politie gegaan met je vermoedens?’

‘Welke vermoedens?’ riep hij. ‘Jezus Nik, behalve het feit dat

ik niks concreets heb alleen mijn *gut feeling*, zien ze mij niet zo graag meer, weet je nog wel?’

Ze liet zich niet op de kast jagen door zijn uitval. Ze leunde achterover en sloeg haar armen over elkaar. ‘Hoe zou ik dat moeten aanpakken dan? Hoe kom ik aan de juiste informatie? Ik ben geen rechercheur meer, Ferry.’

‘O, ik weet zeker dat jij je weggetjes wel weet,’ ontkrachtte hij haar bezwaar. ‘Bovendien heb je vast je bronnen nog binnen het korps.’

Nikki schudde haar hoofd. ‘Dat staat er los van. Als ze niets gevonden hebben wat bewijst dat het iets anders was dan een ongeluk, dan hebben we niets om mee aan de slag te gaan. Heb je namen van mensen die je niet vertrouwt? Zijn er vrienden van Max die ook twijfelen of waarvan je denkt dat ze iets verbergen? Heb je ook maar iets, behalve je onderbuikgevoel, wat ons op weg kan helpen?’

Hij schudde zijn hoofd.

‘Wat wil je dan dat ik doe?’

Er viel een stilte, waarin Ferry haar met een trieste blik opnam. Toen ademde hij diep in en zei zacht: ‘Ik dacht dat jij zo aan de waarheid hing. Dat je niet tegen onrecht kon. Blijkbaar had ik het mis.’ Hij stond op en liep naar de deur.

‘Ferry...’ zei ze.

‘Max mocht je graag, Nik. Dat zei hij vaak.’ Hij stapte naar buiten en trok de deur achter zich dicht.

Tien minuten later staarde Nikki nog steeds naar de gesloten deur. Ze wist niet zo goed wat ze moest denken van Ferry en zijn vraag om hulp. Ze kende hem zo niet; hij was de immer doortastende rechercheur die voor alles een oplossing wist. Ze had enkele jaren met hem samengewerkt, tot hij hoofdinspecteur werd en ingezet werd bij zaken waar zij niet aan werkte. Maar altijd had ze hem vertrouwd en had ze tegen hem opgezien. Totdat zijn naam naar boven kwam bij een grootschalig onderzoek naar een Servi-

sche wapenhandelaar die zijn imperium aan het uitbreiden was naar Amsterdam. Informatie lekte, er werden fouten gemaakt, door zowel rechercheurs als door commissaris Victor Broese; een inval liep mis en een meisje van negen kwam om. Ferry ontkende alle aantijgingen, maar werd toch ontslagen. Broese stak zijn kop in het zand, ontkende zijn falen en schoof alle schuld op zijn ondergeschikten. Het aanduiden van de dood van het kind als nevenschade schoot Nikki in het verkeerde keelgat, vooral omdat ze Broese al eerder had gewaarschuwd voor de hiaten in het plan voor de inval. Ze sloeg hem een blauw oog en een bloedneus, en kwam, eveneens door haar weigering om excuses te maken, op straat te staan, inmiddels alweer drie jaar geleden.

Met moeite herpakte ze zich. Ze dacht niet graag terug aan die periode. Het had haar pijn gedaan dat ze haar werk als rechercheur had moeten opgeven. Daarom had ze besloten een eigen recherchebureau te beginnen; zodat ze nog steeds een link had met haar oude beroep.

Ze pakte de nog volle beker koffie van Ferry van het bureau en kieperde hem leeg in de gootsteen in de hoek van haar kantoor. Ze kon de blik in de ogen van haar ex-collega maar niet van zich afzetten. Uiteindelijk liet ze zich weer op haar bureaustoel zakken, pakte de telefoon en draaide het nummer van Jack.